

Návrh tém k adventným stredtýždňovým večierkam

Advent 2012

JEŽIŠ KRISTUS – KRÁĽ, KŇAZ A PROROK

1. adventný týždeň (3.12.-9.12.)

Ježiš Kristus – kráľ (Lk 1, 31-33)

- V prečítaných slovách nachádzame anjelovo zasľúbenie Márii, ktorej oznamuje narodenie syna. Zároveň však zdôrazňuje, že to nebude obyčajný syn. Bude to kráľ.
- Mária a Jozef sú v našich mysliach zafixovaní ako skromný a nábožný pár – dvojica, ktorá cez všetky útrapy verejného poníženia prijala Máriino tehotenstvo a podrobila sa tak Božiemu plánu. Málokedy si však uvedomujeme, že v osobe Jozefa – toho nenápadného muža, ktorý sa po betlehemských udalostiach načisto vytráca z nášho zorného poľa – máme pred sebou potomka kráľa Dávida. Kráľ Dávid bol veľmi výraznou osobnosťou v dejinách národa, jeho meno je dodnes živé a poznáme ho dôverne ako politického, ale aj duchovného vodcu. Tu, po boku skromnej Márie stojí jeho potomok, ktorý svoju rodovú príslušnosť nahlas priznáva, keď ide do Betlehema, aby sa dal zapísať. Práve v Betleheme sa narodil kráľ Dávid, práve v Betleheme má svoje korene Jozef a práve v Betleheme sa má narodiť nový kráľ, ktorý svojim významom prevýši aj svojho vznešeného predka – kráľa Dávida.
- Ježiš Kristus – Pomazaný Boží – bol teda predpovedaný ako kráľ a mnohí Jeho súčasníci aj očakávali Jeho pozemské kráľovanie. Pán Ježiš žil v dobe, keď Izrael trpel pod nadvládou Ríma a schopný kráľ, ktorý by dokázal zbaviť Izrael tejto nadvlády a sám zaujať miesto vodcu, by bol vítaný. Pán Ježiš však na sklamanie mnohých nenaplnia tieto ambície.
- Predsa to ale neznamená, že by kráľom nebol, alebo že by sa slová anjela nenaplnili. Ježiš však sám hovorí, že Jeho kráľovstvo nie je z tohto sveta (J 18,36). On je kráľom v Božom kráľovstve a tak je Jeho moc ešte väčšia a Jeho kráľovstvo ešte rozsiahlejšie, než keby bol iba pozemským kráľom Izraela. Pri naplnení pozemských ambícií by sa Ježiš Kristus stal iba kráľom svojich súčasníkov a nám by dnes ostala iba historická zmienka o Jeho činoch.
- Pán Ježiš je však kráľom nebeským – večným kráľom a teda aj slová anjela o tom, že Jeho kráľovstvo nebude konca sú doslovne pravdivé. Kráľovstvo Pána Ježiša nie je priestorovo ani časovo obmedzené a tak je On večne živým kráľom a kraľuje rovnako Izraelcom (resp. tým, ktorí v Neho už vtedy uverili), ako aj nám dnes.
- Zasľúbenie o prichádzajúcom kráľovi je teda aj zasľúbenie pre nás a hovorí nám, že to k nám prichádza náš kráľ a Pán. To aj my sa máme skloniť pred Ním, naplno sa Mu odovzdať a prejaviť Mu úctu, ako Mu prejaviли mudrci, keď Mu k nohám zložili zlato ako symbol kráľovského bohatstva. Aj my Mu zložme k nohám naše srdce, pretože je našim kráľom.

2. adventný týždeň (10.12.-16.12.)

Ježiš Kristus – kňaz (Žid 7)

- V Písme môžeme už od 2. knihy Mojžišovej sledovať, ako vznikalo kňazstvo a aký malo význam. Hospodin prvýkrát povolal do kňazskej služby kmeň Léviho, keď pod Sinajom ľud zhrešil a klaňal sa zlatému teľaťu. Tí, ktorí zachovali vernosť Hospodinovi, stali sa kňazmi a začal sa – na príkaz Hospodinov – rozvíjať kňazský kult – svätostánok, obete, sviatky a celý systém prikázaných úkonov.
- Kňazi mali byť ľudia oddelení pre Hospodina. Ich život mal byť zasvätený Bohu a práve pre ich oddelenosť a posvätenosť mali ako jediní právo predstupovať pred Boha v svätostánku. Pre bežného človeka bolo nemožné vstúpiť dnu a postaviť sa pred oltár. Keď sa neskôr v Jeruzaleme vybudoval chrám, nachádzala sa v ňom aj špeciálna miestnosť – svätyňa Najvyššieho, kam mal prístup dokonca iba veľkňaz, aj to len po predošlej očiste a iba jedenkrát v roku.
- Žiaľ, aj kňazstvo Izraela prepadlo hriechu a v mnohých obdobiach neslúžilo Hospodinovi. Odvrátilo sa od Neho a uctilo iných bohov, alebo uctilo Hospodina naoko, no hľadalo hlavne vlastný prospech.

- Tu však v prečítanom texte čítame o Ježišovi Kristovi, ktorý ako jediný bol hriechom nepoškvrnený, svätý a celým životom oddelený od všetkého pre Boha. Svojim životom sa tak stáva jedinečným a najlepším kňazom – ba dokonca veľkňazom, pretože pre svoju svätosť môže predstúpiť nielen pred svätýňu Najvyššieho, ale aj pred tvár samého Boha.
- Ježiš Kristus sa navyše nepotrebuje očisťovať obetami, pretože sám ako čistý a dokonalý Boží baránok priniesol jedinečnú a dokonalú obeť. Môže teda stáť pred nebeským Otcom a konať tam bohoslužbu za nás. Ježiš Kristus tak ako jediný môže skutočne urobiť to, čo konali aj kňazi v Izraeli – obeťou zmieriť Hospodina so svojim ľudom. Kňazi to robili zvieracími obetami, Ježiš Kristus nás však zmieril s Bohom obeťou svojho vlastného tela a krvi, takže priniesol obeť, ktorú už nič nemôže prevýšiť.
- Pán Ježiš Kristus je tak aj našim osobným kňazom, pretože aj nás zmieril s nebeským Otcom, aj za nás sa prihovára u svojho Otca, aj naše modlitby umocňuje v Božích očiach Jeho meno. Zložme Mu preto k nohám naše srdce ako svojmu kňazovi rovnako, ako to urobili mudrci, ktorí Mu priniesli kadidlo – ten symbol kňazskej služby.

3. adventný týždeň (17.12.-23.12.)

Ježiš Kristus – prorok (Mk 6, 4)

- Pod pojmom prorok si dnes ľudia predstavujú človeka, ktorý veští budúcnosť. Biblia často hovorí o prorokoch, no nemá na mysli predpovedateľov budúcnosti. Prorok v biblickom chápaní je človek, ktorý oznamoval Božiu vôľu. Prorok bol hlásateľom Božieho slova, oznamovateľ toho, čo chce práve v danej situácii Boh národu povedať. Neboli to kazatelia a učители – tí učili podľa písma. Proroci však prinášali aktuálne posolstvá, často síce nadväzujúce na už známe písmo, no upozorňujúce na nedostatky. Napríklad ak sa aj kňazi odvrátili od Hospodina, proroci upozorňovali na ich chybu a vyzývali ľudí k návratu k Hospodinovi. Alebo ak sa kráľ či národ dopustil vážnej chyby, prorok upozornil, že sa to Bohu nepáči. V tomto zmysle boli prorokove slová často naozaj aj predzvest'ou, pretože proroci neraz aj varovali pred Božím hnevom a trestom, ak sa národ či kráľ nespamätá. Teda proroci skutočne oznamovali aj čosi z budúcnosti, ale ich hlavným posolstvom bolo Božie slovo pre prítomnosť.
- Takýmto prorokom bol aj Pán Ježiš. On priniesol nový pohľad na duchovný život. Preniesol vzťah človeka k Bohu do úplne novej roviny. Vzťah Boh – národ pretvoril na vzťah Boh a ja. Z Boha – vodcu Izraela urobil nebeského Otca každého jedného človeka. Hlásal kráľovstvo Božie, odpustenie hriechov a nesmiernosť Božej lásky. Pritom nekázal o inom Bohu než hovorili písma. Učil však novej podobe vzťahu s Ním pretože videl, že tá dovedajšia je neosobná a teda aj neúprimná.
- Pán Ježiš, kazateľ a učiteľ Božieho slova sa stal prorokom, pretože hovoril Božie slová. Národ ho síce tiež často označoval za proroka, ale to neraz len na základe zázrakov, uzdravení a divných skutkov, ktoré urobil. Slová ľudu „Je to prorok“ sú pravdivé, no nevychádzajú z duchovného poznania Ježiša Krista, ale často iba z úžasu. To, koľkí ľudia v Ježišovi spoznali skutočného proroka, vidíme v deň Jeho ukrižovania, keď z veľkých davov ostalo pri Ňom iba zopár ľudí.
- A predsa je prorocké slovo Ježišovo platné i dnes. Práve vďaka Nemu máme takú vieru a taký vzťah k nebeskému Otcovi, aký máme. Práve vďaka Jeho prorockému slovu môžeme lepšie poznať Boha, Jeho vôľu, milosť i lásku. Práve On nám svojim prorockým slovom urobil Boha známym (J 1, 18). A tak Pána Ježiša prijímajme nie len ako svojho osobného Spasiteľa, ale aj Proroka, učiteľa, ktorý nás učí viere, pokániu, pokore, krotkosti, službe, láske a milosti.
- Zložme Mu k nohám svoje srdce tak, ako to urobili mudrci, keď Mu zložili k nohám myrhu – liečivú masť, ktorou sa natierali rany po mučení. Mučenie bolo totiž údelom mnohých prorokov a to, že Ježiš Kristus mal byť prorokom, predznamenávalo aj Jeho mučenícku smrť v Jeruzaleme.

Tak sme sa v tomto advente pripravovali na príchod Pána Ježiša Krista, ktorý je našim kráľom, kňazom a prorokom. Nemôžeme Mu zložiť k nohám zlato, kadidlo ani myrhu, no môžeme Mu odovzdať seba, svoj život a svoje srdce a tým Mu povedať: Pane, príď ku mne a prebývaj v mojom srdci ako môj kráľ, môj kňaz a môj prorok“. Vtedy sa pri nás naplní advent a naša príprava bude mať zmysel.